

Piše: Milutin Šoškić

FOTO MESECA OKTOBRA

Interesantnih tema na pretek. Vesti izmešane, čas lepe, čas ružne, pristižu svakog dana. Želim da pišem o svakoj bar pomalo, ali prostora toliko nema. Ipak da ćutim neću. Ne zato što sam brbljiv, već što to srpski manir nije. Zato da počnem o svemu po malo.

Zima, zima e pa šta je?

Ne znam tačno kako beše ona dečja pesmica : Ako je zima nije lav, ne boji se ko je zdrav.

Srpski fudbal iako nije baš sasvim ozdravio jer još pomalo kleca, doživljava i preživljava zimu u Evropi. Zahvaljujući Partizanu, a pogotovo Reprezentaciji Srbije sa punih tribina Zvezdine Marakane i Stadionu Partizan..

Neverne Tome kažu ovo je samo kratka euforija, a drugi sa puno realnosti govore: Ovo je početak uspona našeg fudbala. Došlo je vreme da se i mi radujemo. Treća strana su igrači nacionalnog tima Srbije i ekipe Partizana. Šepure se kao paun, i smelo malo pre-rano izazivaju Kaku, Mesija, Ronaldinju, RONALDA, Robinja, Balaka i Riberija. Naša poruka Našim ljubimcima : Pazite momci. Vi ste zdravi i dobri igrači, ali oni koje ste prozvali i koje izazivate, znaju veoma dobro da igraju lopte.

Kao nekada, samo malo drugačije.

Eh, kako je lepo živeti u prošlosti, ali ne i od vremeplova. Eto skoro nam se desio derbi, nekada samo dva puta tokom godine, a danas po pet puta. Nekada se pričalo nedeljama o derbiju između Crvene Zvezde i Partizana. Nedelju dana pre i nedelju dana posle tog strašnog boja, poljoprivredna, industrijska i svaka druga delatnost bi stala. Novine bi danima pisale i svakodnevno pozivale: „Hajdemo na brdo“. Sutra je praznik za dušu i oči. Sutra igraju Zvezda i Partizan.

Tako je stvarno bilo, a uverićete se ako pročitate požutele strane srpskih novina. A šta mi pred taj nekadašnji strašni duel, nepomirljivih rivala čujemo danas.

„Hoćeš li sutra na brdo“? Neka, hvala. Ostajem pored televizora. „Prvo ne mogu da sa sobom povedem svoju decu, da na miru navijamo za voljeni tim. Drugo ne mogu u nedelju da kupim kartu“. Nisi mogao, moj prijatelju, ni tada. Ipak je drugo vreme bilo, jer karata pet dana pre debija nije bilo. Sve su rasprodane bile. Danas ih ima koliko ti duša želi, ali ipak ih ne možeš kupiti. Opasno je doći do blagajne.

Nekada beše zdravo rivalstvo između ova dva srpska kluba. Njega je posmatralo po 60 hiljada, a na Marakani čak i 100 hiljada, a danas ih se skupi jedva oko dvadesetak.

Zašto je to tako neka razmišljaju oni koji od ovoga sporta dobro žive.

Sportista a ipak osuđen za odstrel

Njegovo ime sa puno poštovanja i ljubavi izgovaraju na stotine hiljada navijača Crvene Zvezde i svih fudbalskih klubova širom ne samo Srbije, već i ostalih država bivše Jugoslavije. Njegovo ime je Dule Savić, on je bivši centarfor C. Zvezde, danas sportski radnik. Srbin. Šta je ovde čudno? Baš ništa.

No ima nečega ipak u tome što je Srbin. Njega i 57 poznatih Srba predložila je gospođa, gospođica ili polu gospodin Sonja Biserko za odstrel. A Sonja nije bilo ko, već direktorka Helsinškog odbora za ljudska prava. Ta

gospođa izgleda da poznaje fudbal i sport bolje od svih. Prati ona i Duleta Savića. Ne sviđa se njoj Dule. Njoj muškarci nisu slaba strana. Ona traži njegovu glavu, zato što je stao u odbranu svog roda i vere. Šta da kažemo na sve ovo sem da konstatujemo da je ipak krivac Dule. Pa ko ga je terao da pocepa mrežu Arsenalu na Hajberiju ili berlinske Herte i Vest Bromviča!? Ko ga terao da misli kako misli često, a drugačije?! Što mora baš

napunili halu Jezero u Kragujevcu.

Naša ljudina kaže da će ovde da igra fudbal, a plivati u Americi. Plivao bi Milorad Čavić ovde u Srbiji, ali na žalost nema gde.

Bez njih bi ovaj tekst bio siromašan.

Oni su ponos nacije. Srpska sportska javnost ih obožava. Drugi im zavide, ogo-varaju, kritikuju, menja-ju im poreklo i veru. A oni ćute i pobeđuju. Jelena Janković je prva na listi najboljih teniserki sveta. Samo u jednom mesecu osvojila je Peking, Štuttgart i Moskvu. Kome je to još uspelo? Pa nikome, samo ovoj dičnoj i

Dule da ističe svoje srpsko poreklo?! Ona traži da začuti i da počne da mrzi srpski rod onako snažno kako ga ona mrzi. Ali svi sportisti koji misle kao Dule poručuju gospođici od preko 60 godina : Bolje vi, gospođice, počnite da štrikate i sa vašeg klupka skidate petlju po petlju, i ostavite se vaše monstruoze ideje i želje za odstrel Srba i srpskih sportista, pustite ih da misle svojom glavom i da brane i vole svoju domovinu.

Delfin na голу

Nemojte pomisliti da je taj delfin Denis Šefik najbolji vaterpolo golman sveta. Ne, to je Milorad Čavić, ali ne u bazenu već na голу, pravom fudbalskom голу. Lepo je Čaviću u zamlji Srbiji.

Sada momentalno ne pliva, već pika fudbal, bolje rečeno brani za FK Ekonomac iz Kragujevaca i to veoma dobro. Setili se Srbi da spoje lepo i korisno i odmah na startu delfinom Čavketom

ponosnoj Srkinji. Iz tih prestonica nije Jeca donela samo medalje i pehare, donela je pun kofer parica koje se dolar zovu, donela je i dosta bodova koji će potvrditi da je najbolja. I Ana je bila u olimpijskoj prestonici, samo se nije d u g o zadržala. Ona nije više prva, ali je z a t o proglašena najlepšom sportistkinjom planete. Ipak dosta je bilo suza na Aninom lepom licu, lepša je mnogo sa osmehom. Princeza Ana rešila je ponovo da pobeđuje više sebe nego one preko puta. Ono što je počela u Bazelu nastavila je u Lincu. Preslišala je ona sve one koji su nju preslišali od Rolan Garosa na ovamo. A sada malo ono, što bi rekao Mirko u „Maratoncima“. Sviraj Ana.

I naš Nole nationale je bio u Aziji. Uzgubio je od Kleja u Bankoku. Neka mora i on neki meč da izgubi, nije strašno. Vratit će se Nole kao i prošli put na Australija Openu.

